

Книгата на Даниил — тридесет и пета част

Разкриване на пророческата рамка: прозрението на Уилям Милър и трите опустошителни сили, водещи към Армагедон

Jeff Pippenger
2023-12-30

В „времето на края“, през 1798 година, книгата на Даниил, и по-специално видението, представено чрез река Улай, бе разпечатана. Видението възвести започването на следствения съд на 22 октомври 1844 година. Стихът, който стана основа на тази истина, е Даниил, глава осма, стих четиринадесети. Уилям Милър, вестителят, избран да разпознае разпечатването на вестта, никога не разбра напълно всички истини, свързани с видението, но изпълни делото, което му бе възложено.

Когато Милър започна своето изследване на пророческото слово, той стигна до разбирането на определени правила на пророческо тълкуване, които бяха посочени и утвърдени в самата Библия. Тези правила бяха кодифицирани и разпознати като Правилата за тълкуване на Уилям Милър. Тези правила са одобрени от Вдъхновението и са определени като правилата, които ще бъдат използвани от онези, които възвестяват началото на изпълнителния съд при неделния закон. Милър свидетелства, че е започнал изучаването на Библията от началото на Библията и е продължавал напред само дотолкова, доколкото е разбирал онова, което тогава е разглеждал. От този подход лесно може да се види защо първото време-пророчество, което Милър разпозна и което имаше отношение към вестта, която той трябваше да определи като изпълняваща се през 1844 година, бяха „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава.

Вдъхновението ни известява, че ангелът Гавриил, заедно с други свети ангели, е направлявал ума на Милър, както Гавриил бе направлявал умовете на Даниил, Йоан Богослова и всички пророци на Библията; защото на Гавриил бе възложена службата, от която Сатана се лиши. Службата на Гавриил бе представена в първото име на Сатана, Луцифер, което означава „светлоносец“. Гавриил донесе пророческата светлина на Милър и, в послушание към тази светлина, той представи вестта, която възвести откриването на следствения съд на 22 октомври 1844 г.

Погледът назад позволява на онези, които желаят да разберат делото на Уилям Милър, да разпознаят, че му бяха дадени определени прозрения относно пророческото слово, които станаха ключове за неговото дело по съставянето на вестта за приближаващия съд. Един от тези ключове беше разбирането му, че в пророческото приложение един ден представлява една година. Друг беше една пророческа структура, която той използваше, за да постави и съгласува откритите от него пророчески линии. Тази структура се основаваше на двете сатанински сили, които докараха запустение върху Божия народ и Божието светилище. Всички открития на Милър бяха поставени върху пророческата структура, която представляваше историята на езичеството, последвано от папството, които последователно потъпкваха както Божието светилище, така и Божия народ от времето на древния Израил до

Второто пришествие на Христос.

Тази пророческа структура му позволи точно да определи всяка истина, необходима, за да установи 22 октомври 1844 г. като началото на съда. Но тази истина беше ограничена, защото той не можеше да види третата преследваща сила, която следваше езичеството и папството в пророческата история. Не беше необходимо той да види тази истина, защото неговото дело беше да прогласи 22 октомври 1844 г., а светлината относно третата преследваща сила щеше да бъде разпечатана след тази дата.

Във връзка с това, че привеждаше своите пророчески разбирания в съответствие със структурата на двете запустяващи сили — езическия Рим, последван от папския Рим — той разбираше, че думата, преведена като „ежедневната“ в книгата на Даниил, е символ на езичеството и/или на езическия Рим. Думата „tamid“, преведена като „ежедневната“, е употребена от Даниил пет пъти. Тя винаги е използвана във връзка със символ, който Милър правилно е разбирал като представящ папството. Символът на папството, който винаги се появява във връзка с „ежедневната“, е представен чрез два символа. Какъвто и да е случаят, двата символа на папската власт и двата посочват папството; но въпреки това, когато Даниил употребява думата „tamid“, преведена като „ежедневната“, тя винаги е използвана заедно със и преди символа на папството. Разбирането на Милър за „ежедневната“ в книгата на Даниил става основа на структурата, която той виждаше като изградена върху двете запустяващи сили — езичеството, последвано от папизма. Определено бе идентифицирането от Милър на „ежедневната“ като езичество в книгата на Даниил да се превърне в огромен спор в рамките на адвентизма, започвайки с второто поколение на адвентизма, започнало през 1888 година.

Първата пророческа истина, която Милър откри и която беше съставна част от разбирането за 22 октомври 1844 г., бяха „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава; и това беше първата от установените от Милър истини, която бе отхвърлена през 1863 г. Това отхвърляне постави началото на първото поколение на адвентизма, когато те започнаха да странстват из пустинята на Лаодикия. Второто поколение започна на Генералната конференция в Минеаполис през 1888 г., а вследствие на бунта, който се случи там, сатанинското дело по отхвърлянето на Милъровото отъждествяване на „непрестанната“ с езичеството започна през 1901 г. Правилното разбиране на „непрестанната“ не беше напълно изоставено чак след смъртта на пророчицата, която беше посочила, че възгледът, проповядван в противовес на правилния възглед на Милър за „непрестанната“, е бил предаден от „ангели, които бяха изхвърлени от небето“. Пълното отхвърляне настъпи в третото поколение около 1931 г. Третото поколение беше започнало с публикуването на книгата на У. У. Прескът, озаглавена *The Doctrine of Christ*, непосредствено след Библейската конференция от 1919 г. През 1919 г. третото поколение започна и продължи до публикуването на книгата *Questions on Doctrine* през 1957 г.

След като делото на Милър бе утвърдено и направено ясно върху двете таблици на Авакум (пионерските карти от 1843 и 1850 г.), Господ тогава започна да разкрива истината, че има и друга, трета, опустошителна власт, която ще последва езичеството и папството и която също

ще преследва Божия народ.

„Чрез езичеството, а след това чрез папството, Сатана упражняваше своята власт в продължение на много векове в усилие да заличи от земята Божиите верни свидетели. Езичници и паписти бяха движени от същия дух на змея. Те се различаваха само по това, че папството, преструвайки се, че служи на Бога, беше по-опасният и по-жесток враг. Чрез посредничеството на римокатолицизма Сатана пороби света. Изповядващата се за Божия църква беше пометена в редовете на това заблуждение и повече от хиляда години Божият народ страдаше под яростта на змея. А когато папството, лишено от силата си, бе принудено да прекрати гонението, Йоан видя да се издига нова сила, която да повтори гласа на змея и да продължи същото жестоко и богохулно дело. Тази сила, последната, която ще води война против църквата и Божия закон, беше символизирана чрез звяр с агнешки рога. Зверовете, които я предхождаха, се бяха издигнали от морето, а този излезе от земята, като представяше мирното възникване на народа, който е символизиран. „Двата рога като на агне“ добре представят характера на управлението на Съединените щати, както е изразен в неговите два основни принципа — републиканизъм и протестантизъм. Тези принципи са тайната на нашата сила и благоденствие като народ. Онези, които първи намериха убежище по бреговете на Америка, се радваха, че са достигнали страна, свободна от надменните претенции на папизма и тиранията на кралското управление. Те решиха да установят управление върху широката основа на гражданската и религиозната свобода.“ Signs of the Times, 1 ноември 1899 г.

Милър не можеше да види третата преследваща сила и поради тази причина неговата постановка беше непълна, макар и напълно пригодена да изпълни неговото дело. Сестра Уайт посочва, че Милър беше избраният от Бога вестител, че в своето дело той беше предобразен от Илия и Йоан Кръстител, в призоваването си към своето дело — от Елисей, а в смъртта си — от Моисей. Малцина в свещената история са предизвикали такъв коментар, който да посочва, че ангелите чакат край гроба им, за да ги възкресят, но такъв е коментарът за Милър. Фактът, че неговото дело беше ограничено от историята, в която беше издигнат, не е унижително твърдение за Милър, а просто необходимост, която трябва да се признае, ако неговото дело ще бъде разглеждано в истинската светлина на Божието пророческо Слово.

На Милър беше дадено конкретно ангелско ръководство, което му позволи да изгради пророческа рамка, основана върху двете запустяващи сили на езичеството, последвано от папството. Поради тази причина пророчества, които посочваха история отвъд запустението, осъществено от тези две сили, бяха неразбрани от Милър. И все пак нито едно от тези неразбирания не намери място върху двете свещени плочи на Авакум, където основите, положени чрез делото на Милър, бяха графично представени. Ето защо Вдъхновението можеше да засвидетелства за картата от 1843 година, че тя е била направлявана от ръката на Господа.

„Господ ми показа, че картата от 1843 г. е била направлявана от Неговата ръка и че нито една нейна част не трябва да бъде изменяна; че числата са такива, каквито Той ги

желаеше. Че ръката Му е била над една грешка в някои от числата и я е скривала, така че никой да не може да я види, докато ръката Му не бъде отстранена.

„Тогава видях във връзка с „Всекидневната“, че думата „жертва“ е била добавена от човешка мъдрост и не принадлежи на текста; и че Господ даде правилното разбиране за нея на онези, които известиха вика за часа на съда. Когато съществуваше единство, преди 1844 г., почти всички бяха единни относно правилното разбиране на „Всекидневната“; но след 1844 г., в объркването, бяха възприети други възгледи и последваха тъмнина и объркване.“ Review and Herald, 1 ноември 1850 г.

Истините, събрани от Милър под ръководството на ангели, бяха направлявани от Господа, и в рамките на одобрението на картата от 1843 г. вдъхновението включваше, че разбирането на Милър, че „ежедневната“ представлява езичеството, е правилно. Пет пъти еврейската дума „tamid“, преведена като „ежедневната“, се среща в книгата на Даниил и винаги представя взаимоотношението между двете запустяващи сили — езичеството, следвано от папството.

Разбирането на Милър за „ежедневната“ като символ на езичеството беше абсолютно съществено в пророческата рамка, която той използваше, защото последователната връзка, при която езичеството е последвано от папството, се превърна в неговата отправна точка при съгласуването на всички пророчества, които беше доведен да разбере.

„Във времето на края“, през 1798 г., книгата на Даниил бе разпечатана, а основният пасаж — онзи, който сестра Уайт посочи като „централния стълб“ и „основата“ на адвентното движение — беше Даниил, осма глава, четиринадесети стих.

„Писанието, което повече от всички други беше едновременно основанието и централният стълб на адвентната вяра, беше заявлението: „До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти.“ [Даниил 8:14.]“ Великата борба, 409.

Четиринадесети стих е отговорът на тринадесети стих, а този отговор е лишен от смисъл без контекста на въпроса.

Тогава чух един светец да говори; и друг светец каза на онзи светец, който говореше: Докога ще се отнася видението за всекидневната жертва и за престъплението, което докарва запустение, така че и светилището, и множеството да бъдат предадени на потъпкване? И той ми каза: До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще бъде очистено. Даниил 8:13, 14.

Тези два стиха са символът на увеличаването на знанието, което бе произведено, когато книгата на Даниил бе разпечатана в „времето на края“, през 1798 година. Стих тринадесети посочва двете опустошителни сили, върху които Милър изгради своя пророчески модел. Милър отъждестви „всекидневната“ в стих тринадесети с езичеството, а „мерзостта на запустението“ — с папството. Важно е да се признае, че пророческият модел, който ангелите водиха Милър да разпознае, е посочен в тези два стиха, които представят увеличаването на знанието, дошло в историята през 1798 година. И все пак на Милър не бе

дадено да види следващата сила, която щеше да излезе на пророческата сцена и да преследва Божия народ.

„Видях, че звярът с двата рога имаше уста на змей и че силата му беше в главата му, и че укаът щеше да излезе от устата му. После видях Майката на Блудниците; че майката не беше дъщерите, а отделна и различна от тях. Тя е имала своя ден, и той е отминал, а нейните дъщери, протестантските секти, бяха следващите, които щяха да излязат на сцената и да проявят същия дух, който майката имаше, когато преследваше светиите. Видях, че както майката е отслабвала във власт, така дъщерите са нараствали, и скоро те ще упражнят властта, която някога е била упражнявана от майката.“ Spalding and Magan, 1.

Неспособността на Милър да види третата сила го принуди да направи заключения, които бяха просто погрешни. Милър определяше морския звяр от Откровение тринадесета глава като езически Рим, а земния звяр — като папски Рим. Неговото приложение на Откровение седемнадесета глава също беше опорочено от неспособността му да види пророческа история, която се простираше отвъд втората запустяваща сила на папизма. Поради тази причина, когато Милър разпознаваше римската сила в пророчеството на Данаил, той ги разглеждаше като една сила, която идва в две фази. Това беше и е точно приложение, но му попречи да разбере царствата на библийското пророчество като нещо, което се простира отвъд едно четвърто царство, представено от Рим. Той виждаше и разпознаваше, че четвъртото царство — Рим — има две фази, представени като езически Рим и папски Рим, но не можеше да види, че папският Рим е също и петото царство, след което трябваше да последва шесто царство.

Във втора глава на Даниил милеритите събраха елементите на петото царство от библийското пророчество заедно с четвъртото царство. На основно равнище тяхното приложение беше правилно, но непълно, защото първото упоменаване на царствата в библийското пророчество трябва да бъде в съгласие с последното упоменаване на царствата в библийското пророчество, понеже Исус, като Алфа и Омега, винаги онагледява края с началото. Неспособността да се види разграничението между две последователни царства направи невъзможно за Милър да разпознае, че дванадесета глава на Откровение отъждествява езическото (змея), а морския звяр от тринадесета глава на Откровение — като папството (звяха), и земния звяр от тринадесета глава на Откровение — като отстъпническият протестантизъм (лъжепророка).

Милър не бе в състояние да види змея, звяха и лъжепророка като три последователни царства в дванадесета и тринадесета глава на Откровение и поради това, според своята пророческа логика, бе принуден да приеме, че тези две глави не представляват последователна картина на трите сили, които водят света към Армагедон. Светлината, дадена на Милър, беше свършената светлина за неговото поколение и неговото поколение бе изпитано чрез тази светлина.

Светлината относно трите опустошителни сили (змея, звяха и лъжепророка) бе дадена на Future for America при „времето на края“, през 1989 година. Пасажът от Даниил, който бе

разпечатан с разпадането на Съветския съюз в изпълнение на Даниил, глава единадесета, стих четиридесети, бе светлината на третия ангел, докато на Милър бе дадена светлината на първия ангел. Последните шест стиха от Даниил 11 бяха разпознати като основата и централния стълб на движението Future for America, а стих четиридесети от Даниил, глава единадесета, обобщава тази светлина, точно както стихове тринадесети и четиринадесети от Даниил, глава осма, обобщаваха светлината, която бе разпечатана в милеритското движение.

И в края на времето южният цар ще се сблъска с него; а северният цар ще се устреми против него като вихър, с колесници, с конници и с много кораби; и ще нахлуе в страните, ще ги залее и ще премине. Даниил 11:40.

Стихът посочва една война, започнала в „края на времето“ през 1798 година, между южния цар и северния цар. Южният цар представляваше атеистична Франция, която именно в същата тази година нанесе смъртоносна рана на папството. Папството тук е представено като северния цар. Франция, пророчески погледнато през 1798 година, беше една десета част от десетте царства в седма глава на Даниил. Тези десет царства представляват езическия Рим, а езическият Рим представлява змея. Папството (северният цар) представлява звяра. Стихът посочва, че северният цар (папството), на когото в началото на стиха беше нанесена смъртоносна рана, в крайна сметка щеше да отвърне на южния цар (царя на атеизма). Когато папството наистина отвърна, царят на атеизма се беше преместил от държавата Франция към конфедерацията на Съветския съюз. Франция беше една държава, но когато в стиха папството отвърна на южния цар, южният цар беше обозначен като „страни“, както и бившият Съветски съюз.

Когато северният цар (папството) действително отвърна на удара, то доведе със себе си „колесници“, „конници“ и „много кораби“. Колесниците и конниците са символи на военна мощ, а корабите са символи на икономическа мощ. Силата, която образува нечестив съюз с папството с цел да бъде съборен Съветският съюз, бяха Съединените щати, а двете сили на Съединените щати в тринадесета глава на Откровение са посочени като тяхната способност да принудят света да приеме белега на папската власт чрез силата на оръжието и икономиката. На хората ще бъде забранено да купуват или продават без белега, а след това, нещо повече, без белега хората ще бъдат предавани на смърт.

Стих четиридесети пряко отъждествява змея (южния цар), звяра (папството) и лъжепророка (Съединените щати). Основополагащият стих за „времето на края“ през 1989 г. посочва трите запустяващи сили, които водят света към Армагедон, точно както основополагащите стихове на милеритското движение посочваха двете запустяващи сили — езичеството, последвано от папството.

Стихът започва с битка между южния цар и северния цар. В началото на стиха (1798) южният цар надделява, но в самия стих северният цар отвърща на удара и надделява над южния цар. Началото на стиха отбелязва битката между северния цар и южния цар, а в края на вестта, съдържаща се в стиха, е представена същата битка между северния и южния цар,

но с противоположни резултати. Началото беляза „времето на края“ през 1798 г., а заключителната битка бележи „времето на края“ през 1989 г. Стихът съдържа в своето писмено свидетелство подписа Алфа и Омега, началото и краят.

Действителната история на стиха продължава отвъд разпадането на Съветския съюз през 1989 г., чак до неделния закон на четиридесет и първи стих. При неделния закон тройният съюз на съвременния Вавилон се осъществява чрез поредица от бързи събития.

Следователно четиридесети стих започва, когато смъртоносната рана е нанесена през 1798 г. и тирската блудница е забравена. Историята, представена от стиха, завършва напълно при неделния закон на четиридесет и първи стих, където смъртоносната рана е изцелена и тирската блудница е споменена. Белегът на началото и края е записан не само върху текста, намиращ се в стиха, но и върху цялостната история, представена от стиха. Стихът определя пророческата рамка, която се основава не просто на езичесвото (змеят) и папството (звярът), но разкрива устройството на трите запуслителни сили, които водят света към Армагедон.

Пророческата рамка на Милър възвести настъпването на Божия изследователен съд, а пророческата рамка на Future for America възвестява настъпването на Божия изпълнителен съд. В „края на времето“ през 1989 г. започна тристепенен процес на изпитване и очистване, когато последните шест стиха от Даниил единадесета глава бяха разпечатани при разпадането на Съветския съюз. Разграничението, че Милър е виждал само езичесвото и папството, а не е виждал отстъпилия протестантизъм, трябва да бъде разбрано, за да бъде правилно разбрано видението при река Улай, което беше разпечатано през 1798 г.

Ще продължим това разглеждане в следващата статия.

„Нямаме време за губене. Пред нас са смутни времена. Светът е раздвижен от духа на войната. Скоро ще настъпят сцените на скръб, за които се говори в пророчествата. Пророчеството в единадесета глава на Даниил е почти достигнало пълното си изпълнение. Голяма част от историята, която се е осъществила в изпълнение на това пророчество, ще се повтори.“

„В тридесетия стих се говори за една сила, за която ‘цитат на стихове 30 до 36’.“

„Ще се разиграят сцени, подобни на онези, описани в тези думи.“ Manuscript Releases, № 13, 394.